

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe der Societeyt Iesv

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

VIII. Is ghenootsaect het Klooster te verlaeten om haer lammigheyt, die ongheneesbaer gheoordeelt wort.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

haer alsdan gheschiet zijn, bleven soo vast in haer siele gheprint: dat sy die noyt en heeft kunnen verghe-
ten.

Eer sy tot het Clooster quam, versochten eenighe van haer Vrienden als met ghewelt, dat sy waer-segghers over dese lammigheyt soude te raede gaen. Maer *Agnes* heeft met grooter ghewelt gheweygert dit misdaet te begaen: liever hebbende alle haer leven dese lammigheyt te behouden, als in't minste af te wijcken van Godt: als wanneer sy insghelijckx, door dese overgevinghe van haer selven, groote blijfchap in haer siele ghevoelt heeft.

D'achtbaerheydt van *Agnes* was inde ghemoederen der Religieusen soo groot: dat niet alleen de ghesonde geerne met haer spraeken, maer de siecke besonderlijk haer teghenwoordigheyt en gheselschap versochten. De Meesterse ghedooghde dit: tot troost der siecken, maer tot groote beschaemtheydt van *Agnes*. Want sy schrijft hier van aldus: *Ick was hier in seer beschaemt, peysende dat dese Religieusen dit deden, om sich te versterven, door de teghenwoordigheyt van soo vuyl ende alder onweerdighste schepsel als ick ben.*

VIII. C A P I T T E L:

Is ghenootsaeckt het Klooster te verlaeten om haer lammigheyt, die ongheneesbaer gheoordeelt wort.

T'Ghebreck van haer armen was tot noch in dat Klooster verborghen: maer *Agnes* vreesde dat het ten lesten tot haer achterdeel kennelijck soude worden. Want als de klokke s'avonts tot de Comple-

G

ten

ten moest ghetrocken worden, socht de Costersse een vande Scholieren, om in haer plaetse de klokke te trecken: Ende die sy eerst vont, wiert aenghevat tot dit werck. *Agnes* was altijd besorght, om d'ooghen der Costersse aldan te vluchten: maer is van haer ten lesten eens betrapt gheweest, sittende achter t'ghestoelte vanden Choor, alwaer sy besigh was met haer ghebedt: als wanneer sy terstont versocht wiert om de klokke te trecken. Hier viel *Agnes* inden slag, die sy langh gevreesd hadde: Was gehoorsaem, ende gongh in Godts-naeme de klokke trecken; maer quaelijck begoft hebbende, en konde niet voort. De Costersse, hoorende dat de klokke terstont sweegh, quam gelopen; ende vraeghde waerom sy niet voort en gongh in te luyden. *Agnes* was ghenootsaect te bekennen, dat sy niet voorder en koste.

S'anderdaeghs smorghens wiert *Agnes* vande Meestersse ondervraeght, of sy eenigh verborgen gebreck hadde: Sy bekende de lammigheydt van haer armen. Naer dat de Meestersse met de Priorinne ende andere Religieusen hier over ghesproken hadde, seyde de Meestersse tot *Agnes*: dat sy in dat Klooster niet verblijven mocht, mits aldaer geen gebreckelijcke dochters mochten ontfanghen worden: dat sy't leeren vande latijnsche taele sou staecken: dat Mevrouw naer haer Vader soude schrijven om haer weder in sijn huys te nemen.

Hier was de droefheydt van *Agnes* soo overvloedigh, dat de Religieusen selfs medelijden hadden: naementlijck als sy saeghen, hoe sy op alle manieren op'tootmoedighste versocht in't Clooster te volherden. Dese droefheydt heeft soo langh geduert, tot dat haer

Vader

Vader gekomcn is, om haer naer huys te gheleyden.

Daer-en-tusschen keerde sich *Agnes* in dit ongeval tot de Coninginne des Hemels: indien t'haeren roep was in dat Clooster te blijven, haer moederlijke hulpe hier toe versoeckende: Ende schein vande H. Maghet te verstaen, dat sy in't Clooster niet en soude verblijven. Maer *Agnes* en nam alsdan geen acht op dese inspraeke, door den grooten drift die sy hadde tot het Cloosterlijck leven.

Naer eenighen tijdt komt haer Vader naer Ceulen, om sijn Dochter uyt het Clooster te haelen. Sy badt hem, ghelijck sy de Religieusen gebeden hadde, valende op haer knien, om in't Clooster te moghen volherden, versoeckende dat hy, ter oorsaeke van haer lammigheyt, de toe-geseyde penningen tot haer professie soude willen verdobbelen, om inden Cloosterlijcken staet te mogen volherden: maer al was't dat sy door desen middel by de Religieusen goede hope bekomé hadde; en dede niet op by haer Vader: den welken haer beval dat sy met hem soude naer huys keeren, met hope van wederkomste: waer't saecken dat dese lammigheyt, door eenige genees-middelen konde verdreven worden. Op dese toe-segginge heeft sy door bedwanck het Clooster verlaeten.

Men heeft alsdan verscheyde meesters te raede ghegaen, om dese lammigheyt te genesen: maer te vergeefs. Want de Genees-meesters en wisten niet wat quaele dit was: gemerckt dat *Agnes* haeren val versweegh, die 't beginsel ende oorsaeke was van dit quaet.

Men vindt ten lesten een Vrouwe vier mijlen van Wassenbergh woonachtigh, op wiens konste besonder

betrouwen ghestelt wiert: Want sy wondere quaelen genas, tot dese vrouwe wiert *Agnes* gestiert: maer met inwendighe begheerte haers herte, van niet ghenesen, noch van dese aengenaeme pijnen verlost te worden, ten waere dat dese ghenesinghe Godt behaeghde tot den wederkeer naer't Clooster, dat sy om dit gebreck hadde verlaeten. Hier was *Agnes* een half jaer, onder alle, oock de pijnlijckste remedien, die sy seght onverdraegelijk te zijn, maer sonder baet. Want dese Vrouwe ten lesten seyde, dat sy jonck zijnde, iet swaers gheheft hadde, waer door haer litmaeten verreckt waeren: dat het lede-water in't margh der beenderen sat: dat dit quaet niet te helpen was: dat sy dit gebreck alle haer leven behouden moest.

Dit beviel aen *Agnes* seer wel: want al hadde sy groote genegentheynt tot het Cloosterlijck leven, 't welck sy, behoudende dese lammigheyt, niet en konde bekomen; hadde nochtans over-groot behaeghen in dese smerten te lijden.

Soo is sy dan met haer oude pijnen naer huys ghekeert: door menighvuldighe remedien niet anders gewonnen hebbende, als de wanhope van beternisse. Dese pijnen die meer toe-namen, waeren somwijlen soo overvloedigh, dat sy vreesde uytfinnigh te worden: principalijck in't heetste des somers, ende koudste des winters, alswanneer sy tot alle dinghen onbequaem was, dan alleen tot het gewilligh lijden.

Sy leedt dese smerten, al of de pijnen roosen ende suycker geweest waeren, Godt hier van, als van een groot weldaet, bedanckende: want den inwendighen troost die sy uyt dit lijden genoet, was onsprekelijck.